

af Hensyn til de betydelige Omkostninger, men nu gaar Lovforslaget netop op til disse Lodder paa 3 Tdr. Land og tilhøder, at Udtykningen der kan udføres af Matrikelkontoret, hvorved der vil ske en ganske betydelig Indskrænkning af Omkostningerne. Vil man gaa meget videre, maa man være belavet paa en meget betydelig Udvidelse af Personalet i Matrikelkontoret. Det vilde blive et ganske overordentligt Arbejde, man der maatte forlange udført, og det Beløb, jeg har tænkt mig at maatte søge bevilget til Forøgelse af Matrikelkontorets Arbeidskraft i Anledning af det Forslag, som her ligger for, maatte jeg saa ganske vist forhøje meget betydeligt. Det ærede Medlem berørte ogsaa Spørgsmaalet om Landinspektørernes Stilling ved Boniteringen. Naar det ærede Medlem mente, at man helst skulde blive staaende paa det Standpunkt, hvor vi nu staa med Hensyn til Landinspektørernes Stilling, idet han ikke skulde være ledende, men vedblive at være kun vejledende, da er Forholdet jo det, at Landbokommissionen i sin Betænkning havde ønsket at stille Landinspektøren som Formand og som ledende og stemmeberettiget i den Kommission, som Boniteringsmændene danne. Dette har jeg ikke troet at kunne tiltræde, ganske af de samme Grunde, som det ærede Medlem nævnte. Men jeg forstaaer da ikke rigtig, hvorfor det ærede Medlem mener, vi skulle gøre nogen Forandring, for jeg er jo netop i Lovforslaget bleven staaende ved de nu gældende Regler, at Landinspektøren leder Forretningen, vejleder, men har ingen Stemme. Der er altsaa ikke i de bestaaende Forhold paa dette Punkt gjort nogen Forandring. Jeg tror nu at have omtalt de forskellige Spørgsmaal, som der paa Sagens nuværende Standpunkt er Anledning til at komme ind paa, og jeg skal hermed slutte mine Bemærkninger.

Ole Hansen: Den højtærede Minister nærede jo ikke ringe Betæneligheder ved at baandlægge Huslodder eller med andre Ord at værne dem mod at blive opslugte af andre Jordbrug. Men saa vidt jeg forstod Ministerens Udtalelse, kunde der maaske være lidt Udsigt til at faa baandlagt ogsaa de Huslodder, som have eksisteret fra Udtykningstiden af. Jeg indrømmer, at hvis der kunde opnaas noget paa det Omraade, vilde dette efter min Mening være et ikke ringe Fremskridt. Men jeg mener ganske vist ogsaa, at vi uden Fare vilde kunne gaa noget videre end til, hvad den højtærede Minister her har antydnet som en Mulighed.

N. J. Larsen: Den højtærede Minister vilde ikke være med til at lægge, som han udtrykte sig, et Udtykningsbaand paa de Skove, paa hvilke der ikke hvilede Fredskovsforpligtelse. Det maa dog her erindres, at der jo slet ikke er Tale om at lægge et nyt Baand paa de Skove, der ikke ere Fredskove. Der er jo kun Tale om at anvende den gamle Forordning af 3dje December 1819 saaledes, som den lyder. Den taler om Skove i Almindelighed og ikke blot om Fredskove, og efter hvad Dansk Skovforenings Udvalg oplyser, har man ogsaa i ældre Tid forstaaet Forordningen som omhandlende al Skov. Det er kun i den nyere Tid, man har ment at kunne indskrænke Forordningens Ord til kun at omfatte Fredskove. Altsaa der er ikke Tale om noget saa revolutionært som at lægge et Baand paa Skovene, men kun om at genindsætte i Kraft og Anvendelse en gammel Lovbestemmelse. Og det er jo noget, der ikke saa sjældent sker, at man, naar man er kommen til Erkendelse af, at en bestaaende Lov ikke anvendes rigtig, vender tilbage til den rigtige Forstaaelse og anvender Loven i Overensstemmelse hermed. Naar den højtærede Minister fremhævede, at det var lidet rimeligt at lægge Udtykningsbaand paa Skove, som Eieren frit kunde rydde, da er det en Indvending, som allerede har fundet Smødegaaelse af det oftnævnte Skovforeningsudvalg, saa jeg skal ikke dvæle længere derved.

Jeg stylder over for det ærede Medlem for Aalborg Amts 3dje Valgkreds (S. H. Jensen) at udtale, at det er meget rigtigt, som han fremhævede, at Landbokommissionen ogsaa har nævnt en Tønde Hartkorn som Grænse for Udtykning af Selvejergaarde. Naar jeg har overset det, kommer det af, at Kommissionen i sin Betænkning aldeles overvejende har lagt Vægten paa det boniterede Areal og kun saadan i Forbigaaende nævnt 1 Td. Hartkorn. Der udtales i Betænkningen, at man stærkere end hidtil bør lægge Vægten paa Benyttelsen af boniteret Areal, naar Talen er om Landejendommens Udtykning. Men, som Forholdet nu er, og efter hvad der er blevet oplyst af det ærede Medlem for Prejstø Amts 6te Valgkreds (Wojfen), saa vide vi jo, at naar det boniterede Areal skal være det afgørende ved Udtykningen, bethder det, at Grænsen for Udtykningen bliver en temmelig flydende Grænse, hvorimod man ved at holde sig til Hartkornansættelsen, til det historiske, kommer til en fast og i alle Tilfælde sikker Grænse. Jeg har forstaaet Lovforslaget saaledes, at det lægger en afgørende Vægt paa Hart-